

Cathay ile Konuşma

çocukluğumu aramamı sağlayan
gönülsüz fotoğraflara, bilmeden
buna neden olanlara, beynimde
dolaşan yılan, o büyük duvara,
kirpiklerime sevgiyle dokunan
herkese ve her şeye, en son gör-
düğüm düş/es/e, çevirmenin ne-
fis dostluğuna...

kucaklayın beni Yağmur, yağmur gibi acılar.
bağışlayın beni Giden acılar, dönen, dönen acılar.

kenarına geldim, ağaçlardan göremedim onu. Is-
lak yaprakların üstüne oturup düşündüm, beni
hangi hayvanın doğurduğunu.

Bilmek istemiyorum benden önce neler oldu, ben
yaşarken neler oldu ve neler olacak benden son-
ra. Görebildiklerimle bile tutuştum, bir de
Cathay'ı emdim.

Ey okuyucu! Dilersen çıkart at bütün *italikleri*.
Gene de sağlam durmalı ve selamlamalısın kalanı.

Yakın olandan başlayacağım anlatmaya, tufandan
ve uçurumdan. Uzak olanı anımsamaya çalışaca-
ğım, aşkı, hayatı ve düzenli kırları.

Tersini yapamazdım. Korkmadığımı söyleyemem.

石榴

en son gördüğüm düş/es/e
bırakıyorum kanatlarımı 52

yitirilmiş zaman 53

sarışın kedinin çağrısı 54

hangi kayıkların tanrıları ki bunlar 55

ey yazıcı (requiem) 56

“karıncayiyen” 57

*O ayrılışa ne kadar üzüldüğümü sorarsan:
Baharın sonunda yaprakların düşmesi gibi bir şey bu, 58*

tapılası şaşkınlık 59

ayna 60

zaman başlıyor acıtmaya 61

çocukluk işte 62

başlangıç (bir doğu masalı) 63

KARGINMIŞ SEVİNÇ

ummazdım bir nar büyüyecek içimde
tufandan sonra
dağıtılmış bir kıyıda uyurken
Konuşmanın ne faydası var,
üzgünüm çoktan boğdum kelebekleri
konuşmanın sonu yok,
bir bıçak bile yetmez şimdi çoğaltmaya
Yürekteki şeylerin sonu yok.
kalbimde çürüyecek çünkü sözün kalanı
- ah sevgili gelincik
sen hep çığlıklı parmaklarındaki kanı sev

ŞATO

çılgın duvarın taşlarıyla yapıldı şato
yeşil kurda tapınması için aldatılmış kuşların
bütün gülücükler yakıldıktan sonra

ÖLDÜRME ÜZERİNE KISA BİR FİLM

sonra ıssız gecelerin sarhoşluğu başladı
uzun bakışları cüce kaşkollara dolayan
kırmızı şarapla parçaladım
üç kuşaktır gözlediğim anne kediyi
‘Şarap, şarap, işte şarap!’

- kafanda bir şey mi var
- /kan/at/ıdırım

elbet her şey daha başka olabilirdi
durmadan kaparı yağlayan iştahlı akrep olmasa
Sarayın alevli öfkesini kim getirdi?
toz olup boşluğun gözlerini çalabilirdim
yağmurun yüzünde sesi geçen özgür bir ot olabilirdim
afyon ruhlu çiçekle aynı topraktan
kendiliğimden doğabilirdim
ki hiçlikten söz edilemez o zaman
uzun gemilere biner
geniş yelkenlere dolabilirdim
masaldan derin bir şefkat tırmanırdı yeryüzüme o zaman

her şey daha başka olabilirdi elbet
petekleri barut dolduran arıların çılgınlığı olmasa
Davullarla, iri davullarla orduyu kim getirdi?

akşamın zehirli kancaları sarkınca ruhuma
bir kitabın arasından çıktı kurutulmuş sis
sonra ıssız gecelerin serinliği başladı
uzun bakışları cüce kaşkollara dolayan
kırmızı şarapla parçaladım
üç kuşaktır beslediğim sarışın dişi kediyi
- kafanda bir şey var senin
- /kan/at/ıdırım

KIZILDIR ŞİMDİ IRMAĞIN ORDAKİ OTLAR

büyük duvarlar öyle sessiz değildir
Duvarlar insan yüzüyle yükselir,
ve hiç kapamazlar gözlerini
ama düzenli olarak susadıkları söylenir

beynime vurulan baltayı buldum sonunda
yitirdim parmaklarımdaki çılgılığı
(ağzında gökdelenler uçuşan bir kurdun resmi)

- çılgın duvarın önünde
ikizimin kanı ve bütün kötü şarkılar

KUSUYORUM MİDYELERİN İÇİNE

bir böcek gibi sırtüstü yuvarlandım
kargınmış düşlerimin içine
uçmak yakın
kendimi deli atlara bağladım
yalnızım
soğumuşum
bir kurdun gün ışığından korkması gibi
korkuyorum ikizimden

çoktandır rahatsız edemiyor kalabalıklar beni
sevgililer öpüşüyor etrafta
hepsi beni öpüyorlar sanki
morarmış dudaklarımı titreyen
kansız parmaklarımı öpüyorlar
aramızda korkunç gönendirici uzay

sık sık kusuyorum artık midyelerin içine
o çılgın duvara gidip
ucuz parfüm kokularını ve himayeli böcekleri

içimdeki düzeni parçaladı rüzgâr
çoktandır yeşil bir kurdun lânetiyle yaşıyorum
İncitiyorlar beni. Yaşlanıyorum.
ama ovmalıyım biraz daha dışımdaki cilâyı
kirpiklerime borcumu ödeyene kadar

KENDİMDEN ÖNCE KABUKLARIM

dinlendim çok dinlendim
fildişi kuleme çekilip
Yüz bülbülün amaçsızca şakımasını dinledim.
yaşamak yetmiyordu böyle
ama pek şikâyet de etmedim
Maymunlar acılı sesler çıkarıyorlar yukarda

- kendimden önce kabuklarım çürüdü
Zaten yazılmıştır yazılarımız,

ÇİÇEKLER GÜNEŞİ KISKANIYORLAR

bu hiç de zor olmadı
Duygu, alışkanlıktan doğuyor.
alıp seni güneye götürdüm tekrar
Binlerce güz süreceğini sanırlar bunun,
uzak durasın diye bir kıyı feneri gibi
kuzeye giden gemilerden
Binlerce yorulmayan güz.

çiçekler kıskançça büyüyorlar ne tuhaf
Atlarımız birbirine kışnıyor
biz ayrılırken.
hep kendime saklanıyorum

ÇIĞLIKLAR İÇİNDEYDİ BUZUN ÜSTÜNDEKİ BALIKLAR

çıldırarak üzereydi uçamayan balıklar
ne güzel başladı karların gölgesi
Uçan kar, barbar göğü sersemletiyor.
en son onu çıkardım gölü kırıp
çığlıklı parmaklarımla
İçim öylesine yücelmişti ki, göklerin üstüne çıkmıştı,

bütün süslerden arınmıştın
tuhaftın
nasıl gelmiştin ta buralara
sıcak denizlerden

MAVİ SAKALLI DENİZ

tatlıydı çok mavi sakallı deniz
su perisi ülkesi
uzun boyunlu kedilere bağışlatan kendini
sıcak kumlar gevşetiyor aklın yüzgeçlerini
rüzgâr biraz dinmişti sanki ve deli atların gölgesi
sakalına tutunup küpelerini parlattım gözlerimin
işte o an
yırtnaçlı bir kıyının kapılarına dayandım titreyerek
kuzeyin soğuk güneşi altında
kibirli göz uçları ve tatlı hayat
hepsi birden buharlaşıverdi
/ür/peri nasıl değişiyordu etimi

kuzeyde yırtnaçlı bir kıyının kapılarına dayandım
Toprağım seninkiyle karışm istedim
Her zaman seninkiyle, her zaman.
güneyli bir dilencinin eliydi kalbim

AH İLK YİTİRİŞ

birden gümüş koşumlu atlar hızlandı
dizginsiz ve söz dinlemeyen
kaşıldım durdum sonra hep göğsümde can veren
o tuzlu gölün öpücüğünü
O sevimli bahar, kana susamış bir güze döndü,
götürüp duvarın oraya gömdük onu

bir daha deli atlar hiç yavaşlamadı

YEŞİL KURDUN GÖLGESİNDE

şiiirle ürperecek bir ömür vadediyor ırmağın orası
Mavidir, mavidir ırmağın ordaki otlar.
bu şimdilik benim değil yeşil kurdun düşüncesi
(ötesini söylemedi korktuğundan belki)
bu sert rüzgâr dikenlerini taşısa da güllerin
her an umulmadık şeyler olabilir
görmedim henüz karlı dağların ardındaki şafağı
ve bilmiyorum evimin bütün sırlarını
Saçlarım daha alnımın üstünde dümdüz kesiliyken
ama aklımdaki belalı parıltı evimizin bacasından
çekip giden siyah dumana karıştı
bu şimdilik yeşil kurdun gözlerindeydi

ben güneşe şaşırdım
ona tapan tüm çiçeklere ve sadık kuşlara
Bağlılık denen şeyin pek anlamı yok.
çiçek savaşçısı olup çıktım nasılsa
kanatsız bir kuşun nazarında

SEVGİ SERABI

aynada parlayan ışığın suyu kuşlandırması
apansız böyle şaşırtıcı hayatı yarattı
içine düştü göğün kikirdeyen sesi
ta uzağı söyledi aynanın gümüş lehçesi

*Nasıl hatırlayabilir insan
garip yollarda tanıştığı bütün arkadaşları?*

Ey okuyucu!

Hakikatse istediğın

Tersinden ısır bir de

bu kanlı Narı.